

Sygn. akt I C 38/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Połczyński

Protokolant: sekretarz sądowy (...)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 września 2016 r. w G. sprawy

z powództwa R. F.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda R. F. kwotę 15.973,14 (piętnaście tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt trzy złote, czternaście groszy) wraz z odsetkami:

- od kwoty 15.665,64 zł – ustawowymi za okres od dnia 23 czerwca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 307,50 zł – ustawowymi od dnia 18 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.979,-(trzy tysiące dziewięćset siedemdziesiąt dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 38,-(trzydzieści osiem) złotych stanowiącą niewykorzystaną część zaliczki uiszczonej na poczet wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt I C 38/16

UZASADNIENIE

Powód R. F. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 15.997,14 zł, wraz z ustawowymi odsetkami – od kwoty 15.665,64 zł od dnia 23 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty, a od kwoty 307,50 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty – i kosztami procesu. Uzasadniając zgłoszone żądania, wskazał, iż w dniu 29 maja 2012 r., w wyniku zdarzenia drogowego uszkodzeniu uległ należący do niego samochód marki A. (...) o nr rej. (...), zaś pojazd sprawcy był ubezpieczony u pozwanego, który przyznał powodowi odszkodowanie w kwocie 10.673,69 zł, wyliczone w oparciu o dokonaną przez siebie kalkulację. Całkowity koszt naprawy, ustalony na podstawie kalkulacji naprawy sporządzonej na zlecenie powoda, wyniósł jednak 26.339,33 zł. Powód podał, że na kwotę dochodzoną pozwem – wynoszącą 15.997,14 zł – składa się różnica między odszkodowaniem wypłaconym przez pozwanego, a kwotą wynikającą ze zweryfikowanego kosztorysu naprawy, oraz 307,50 zł poniesione w związku ze zleceniem prywatnej kalkulacji.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 7 września 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 1098/15, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk-Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, kwestionując żądanie pozwu co do wysokości, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wyjaśnił, iż przyznał powodowi kwotę 10.673,69 zł, która w całości pokrywa poniesioną przez niego szkodę. Pozwany wskazał również, iż brak jest podstaw do uwzględnienia roszczenia powoda w zakresie zwrotu kosztów za sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu przez niezależnego rzeczoznawcę. Zakwestionowane zostało również roszczenie powoda w zakresie odsetek, gdyż, jak wskazał pozwany, zakład ubezpieczeń ma obowiązek wypłacić należne świadczenie w terminie 30 dni od daty zgłoszenia szkody. Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia dochodzonych przez powoda w niniejszym postępowaniu roszczeń.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 maja 2012 r. doszło do zderzenia pojazdów, w którym uszkodzeniu uległ należący do powoda samochód marki A (...) o nr rej. (...). W zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, samochód, którym poruszał się sprawca, ubezpieczony był u pozwanego.

/bezsporne; nadto dowód: oświadczenie sprawcy wypadku w aktach szkody – str. 24/

Powód zwrócił się o sporządzenie kosztorysu naprawy do niezależnego rzeczoznawcy. Z tytułu wykonania przedmiotowej usługi (...) poniósł koszty w wysokości 307,50 zł.

/dowody: kalkulacja naprawy – k. 20-34; faktura VAT nr (...) – k. 35/

Szkodę w zakresie żądanej kwoty odszkodowania tytułem kosztu naprawy pojazdu powód zgłosił w dniu 30 maja 2012 r. Pozwany przyznał mu odszkodowanie w wysokości 10.673,69 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu. Zgłoszenie żądania zapłaty kwoty 307,50 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy nastąpiło poprzez doręczenie pozwanemu odpisu pozwu, co miało miejsce w dniu 17 września 2015 r.

/bezsporne; nadto dowody: zgłoszenie szkody – k. 14-18; pismo pozwanego – k. 19; elektroniczne potwierdzenie odbioru – k. 45/

Uzasadniony koszt naprawy samochodu A (...) o nr rej. (...), ustalony zgodnie z technologią naprawy producenta pojazdu i zasadami bezpieczeństwa oraz sztuką blacharsko-lakierniczą, przy prawdopodobnie zachowanym warunku pełnej restytucji pojazdu, to jest z zastosowaniem oryginalnych części i przy zastosowaniu stawek za roboczogodzinę za usługi blacharsko-mechaniczne oraz usługi lakiernicze mieszczących się w przedziale stawek środka cen rynkowych stosowanych przez przeciętne warsztaty I, II i III kategorii w dacie wystąpienia szkody, wyniósł 26.339,33 zł brutto. Brak jest informacji, że w pojeździe zamontowane zostały części inne niż oryginalne, a zastosowanie do naprawy części oryginalnych nie doprowadzi do wzrostu wartości pojazdu.

/dowód: opinia biegłego – k. 83-94/

Sąd zważył, co następuje:

W przeważającej części powództwo zasługiwało na uwzględnienie

Stan faktyczny niniejszej sprawy, który częściowo był między stronami bezsporny, Sąd ustalił ponadto w oparciu o powołane w poprzedzającej części niniejszego uzasadnienia, znajdujące się w aktach sprawy oraz w aktach szkodowych, dokumenty, a także – co do kwestii spornych dotyczących uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu – na podstawie opinii biegłego sądowego.

Jeżeli chodzi o przedmiotowe dokumenty, nie były one podważane przez którąkolwiek ze stron tak w zakresie ich autentyczności, jak i mocy dowodowej, a również Sąd nie znalazł podstaw pozwalających na kwestionowanie ich w tym zakresie.

Sporządzona przez biegłego opinia wyczerpująco i w sposób przekonujący wskazuje celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu powoda, pozwalające na przywrócenie go do stanu sprzed wypadku. Opinia ta została sporządzona przez osobę dysponującą wiedzą fachową, a wyprowadzone w niej wnioski końcowe wynikają logicznie z przesłanek, na podstawie których zostały sformułowane. Jakkolwiek strona pozwana domagała się dokonania przez biegłego oględzin pojazdu i następnie uzupełnienia opinii o ustalenia dokonane po przeprowadzonych oględzinach, niemniej jednak w świetle treści udzielonych przez biegłego na rozprawie w dniu 13 września 2016 r. szczegółowych, należyte umotywowanych ustnych wyjaśnień do sporządzonej opinii pisemnej, żądanie to było bezzasadne. Sąd miał w tym zakresie na względzie również zasadę pełnego odszkodowania.

Sama odpowiedzialności pozwanego w zakresie kosztów naprawy pojazdu pozostawała pomiędzy stronami bezsporna. Rozstrzygnięcia wymagała kwestia wysokości należnego tytułem powyższego odszkodowania oraz okresu, za który powodowi należą się odsetki od tego świadczenia (w razie jego przyznania), jak i odpowiedzialności strony pozwanej za poniesione przez powoda koszty postępowania przesądowego (sporządzonej kalkulacji).

Dla określenia zasad odpowiedzialności pozwanego z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zastosowanie znajdują w szczególności przepisy art. 34 ust. 1 i art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.) w zw. z art. 822 § 1 k.c., w świetle których odpowiedzialność ubezpieczyciela ma charakter pochodny w stosunku do odpowiedzialności cywilnej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Odpowiedzialność cywilna kierującego podlega ustaleniu stosownie do przepisów Kodeksu cywilnego, w tym art. 435-437 k.c., natomiast w przypadku, o jakim mowa w art. 436 § 2 k.c. – to jest w razie zderzenia się pojazdów – zgodnie z zasadą winy skodyfikowaną w art. 415 k.c. W okolicznościach niniejszej sprawy pozwany przyznał swoją odpowiedzialność za skutki kolizji z dnia 29 maja 2012 r. co do zasady. Podniósł jednak w niniejszym postępowaniu zarzut przedawnienia dochodzonych przez powoda roszczeń.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do sformułowanego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, wskazać należy, iż szkoda miała miejsce w dniu 29 maja 2012 r., a pozew powód wniósł dnia 9 czerwca 2015 r. Stosownie zaś do art. 819 § 3 k.c., w przypadku ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej roszczenie poszkodowanego do ubezpieczyciela o odszkodowanie lub zadośćuczynienie przedawnia się z upływem terminu przewidzianego dla tego roszczenia w przepisach o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym lub wynika z niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania. Tym samym w okolicznościach niniejszej sprawy zastosowanie znajduje 3-letni termin przedawnienia przewidziany w art. 442¹ § 1 k.c. Biegnie on od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. Nie mógł on rozpocząć biegu wcześniej niż w dniu 29 maja 2012 r. Pamiętać przy tym należy, iż bieg przedawnienia roszczenia odszkodowawczego, o jakim tu mowa, stosownie do art. 819 § 4 k.c. przerywa się przez zgłoszenie ubezpieczycielowi tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem i rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia. Pozwany natomiast decyzję w przedmiocie kosztów naprawy pojazdu wydał w dniu 22 czerwca 2012 r. Od tej daty (22 czerwca 2012 r. – gdyby nawet przyjąć, iż przedmiotowa decyzja doręczona została powodowi w dniu jej wydania) do chwili wniesienia pozwu (9 czerwca 2015 r.) termin 3-letni z całą pewnością nie upłynął. Co się zaś tyczy zarzutu przedawnienia w odniesieniu do roszczenia o zwrot kosztów prywatnej kalkulacji naprawy, to podkreślenia wymaga, iż o wysokości szkody w tym zakresie powód dowiedział się nie wcześniej niż w dniu 17 kwietnia 2015 r. – z tej bowiem daty pochodzi faktura VAT nr (...) obejmująca przedmiotową należność w kwocie 307,50 zł. Złożenie pozwu o zapłatę tej kwoty w dniu 9 czerwca 2015 r. bez wątpienia nastąpiło przed upływem wskazanego powyżej 3-letniego terminu przedawnienia.

W następstwie objętego powództwem zdarzenia, z którego powód wywodzi swoje roszczenia zgłoszone w niniejszej sprawie, poniósł on szkodę w mieniu, za którą pozwany odpowiada w granicach normalnych następstw zachowania, z którego szkoda wynikła i jednocześnie wyłącznie w zakresie poniesionych strat (art. 361 k.c.), przy czym naprawienie przedmiotowej szkody następuje co do zasady bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź też – jak ma to miejsce na gruncie niniejszej sprawy, w konsekwencji wyboru R. F. – przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 zd. 1 k.c.).

W przywołanej powyżej opinii biegły ustalił technicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu A. (...) o nr rej. (...) (przy założeniu naprawy dokonanej zgodnie z technologią naprawy producenta pojazdu i zasadami bezpieczeństwa oraz sztuką blacharsko-lakierniczą, prowadzącej do prawdopodobnie zachowanego warunku pełnej restytucji pojazdu, to jest przy zastosowaniu oryginalnych części i z uwzględnieniem stawek za roboczogodzinę za usługi blacharsko-mechaniczne oraz usługi lakiernicze, mieszczących się w przedziale stawek środka cen rynkowych stosowanych przez przeciętne warsztaty I, II i III kategorii w dacie wystąpienia szkody) na kwotę 26.339,33 zł brutto. Biegły wskazał również, że poniesienie kosztów naprawy we wskazanej kwocie nie spowoduje zwiększenia wartości pojazdu w stosunku do jego stanu sprzed szkody.

Mając na względzie powyższe, zasądzeniu na rzecz powoda podlegała kwota stanowiąca różnicę pomiędzy wartością szkody w pojeździe (26.339,33 zł) a wypłaconym dotychczas przez ubezpieczyciela odszkodowaniem (10.673,69 zł), to jest 15.665,64 zł.

Sąd uznał również za uzasadnione i pozostające w adekwatnym związku ze szkodą – zwłaszcza w kontekście wysokości przyznanego przez pozwanego odszkodowania, mając przy tym na względzie odmowę uwzględnienia żądania R. F. w pozostałym zakresie – poniesienie przez powoda w związku z doznaną szkodą wydatku w kwocie 307,50 zł za sporządzenie kalkulacji naprawy. Pozwoliła ona powodowi na ustalenie rzeczywistych kosztów niezbędnych celem przywrócenia jego pojazdu uszkodzonego wskutek zdarzenia z dnia 29 maja 2012 r. do stanu sprzed szkody i na sformułowanie żądania w tym zakresie.

Co się zaś tyczy daty, od której powód może domagać się odsetek, przywołania w pierwszej kolejności wymaga art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) przewidujący obowiązek wypłacenia przez zakład ubezpieczeń odszkodowania w terminie 30 dni od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie oraz analogiczna w tej mierze regulacja z art. 817 § 1 k.c.

Skoro jednak pozwany w dniu 22 czerwca 2012 r. wydał decyzję dotyczącą odszkodowania w zakresie kosztów naprawy pojazdu, to niewątpliwie już w tej dacie uznał sprawę za dostatecznie wyjaśnioną do rozstrzygnięcia, a w konsekwencji w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia w kwocie 15.665,64 zł pozostawał od dnia następnego, czyli od 23 czerwca 2012 r. Odsetki należą się bowiem wierzycielowi za cały czas opóźnienia (art. 481 § 1 k.c.). Co się zaś tyczy odsetek od kwoty 307,50 zł, to brak było podstaw pozwalających na przyjęcie, by żądanie w tym zakresie powód zgłosił pozwanemu wcześniej, niż z chwilą doręczenia jemu odpisu pozwu, to jest w dniu 17 września 2015 r. Uwzględniając wynikający z przywołanych przepisów termin 30-dniowy na spełnienie przedmiotowego świadczenia, pozwany pozostaje w opóźnieniu z jego spełnieniem od dnia 18 października 2015 r.

W tym stanie rzeczy, w punkcie I wyroku, na podstawie art. 822 § 1 w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. – co do należności głównej – oraz w oparciu o art. 481 § 1 i 2 zd. 1 k.c., przy uwzględnieniu w art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i o (...) i art. 817 § 1 k.c. – co do odsetek, Sąd zasądził na rzecz powoda łącznie kwotę 15.973,14 zł wraz z odsetkami określonymi w wyroku (ustawowymi do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. – stosownie do art. 481 § 2 zd. 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym, odpowiednio, do dnia 31 grudnia 2015 r. i od dnia 1 stycznia 2016 r.) od kwoty 15.665,64 zł za okres od dnia 23 czerwca 2013 r., a od kwoty 307,50 zł od dnia 18 października 2015 r., w obu przypadkach do dnia zapłaty.

Jako że należne powodowi odszkodowanie zamyka się kwotą 15.973,14 zł, natomiast dochodził on tytułem powyższego kwoty 15.997,14 zł, przy czym jednocześnie domaganie się odsetek od kwoty 307,50 zł za okres już od dnia wniesienia

pozwu, to jest od 30 września 2015 r., do dnia 17 października 2015 r., było bezzasadne, w punkcie II wyroku na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. – stosowanych a contrario – w zw. z art. 361 § 1 k.c. a contrario – w odniesieniu do różnicy między kwotą 15.997,14 zł a kwotą 15.973,14 zł – oraz zgodnie z art. 481 § 1 k.c. a contrario co do odsetek od kwoty 307,50 zł za wskazany okres – Sąd powództwo oddalił.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie III wyroku na mocy art.100 in principio k.p.c., obciążając nimi pozwanego w całości – jako że powód uległ tylko co do nieznaczej części swojego żądania. Na koszty te składa się opłata sądowa od pozwu w kwocie 800,-zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa wynosząca 17,-zł, wykorzystana część zaliczki uiszczonej na poczet wynagrodzenia biegłego, to jest kwota 762,-zł, a ponadto wynagrodzenie reprezentującego powoda zawodowego pełnomocnika będącego adwokatem, ustalone – stosownie do §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) – na kwotę 2.400,-zł. Uwadze Sądu nie uszło, iż powód wnosił co prawda o zasądzenie kosztów zgodnie ze spisem, jednakże spisu kosztów następnie nie złożył. Taka sytuacja, mając na względzie zgłoszenie przez powoda reprezentowanego przez zawodowego pełnomocnika żądania zwrotu kosztów procesu, uzasadnia jednak orzeczenie o nich według norm przepisanych.

Jako że uiszczona przez powoda zaliczka przekroczyła o 38,-zł należne biegłemu wynagrodzenie, Sąd w punkcie IV wyroku, stosując w tym zakresie art. 84 ust. 1 oraz art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r., poz. 623) nakazał zwrócić tę różnicę powodowi.

SSR Piotr Polczyński

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

(...)